

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθόν φύλλον.)

— «Γνωρίζεις, φίλε κύριε Λοχαγέ, ὅτι πολλὸ πλουσίως ἀντημείφθην διὰ τὴν ἀπλὴν τύχην, δι' ἧς ἔπεσε· εἰς τὰς χεῖράς μου ὁ κόμης Βάλλις, διότι ἐγὼ δὲν εἶχα κάμει τίποτε ἵνα κερδίσω τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ τὸν χρεωστῶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως καὶ ἄλλων ἐχόντων ἐπιτροπὴν, ἐγὼ δὲ ἀπλῶς ἐξετέλεσα τὸ καθήκον μου. Δὲν εἶναι καθήκον μου, νὰ βοηθῶμεν τὸν βασιλέα μας, ὑπὲρ πάντα ἄλλον; Ὁ ὄρκος δὲν ἐλάβομεν πίστewος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους μας δὲν μας ὑποχρεώνει εἰς τοῦτο; Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς ὤφειλε νὰ ἀνταμεῖθῃ ἕκαστον ὑπὸ τὸν ὄνομα του, διότι ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του, δὲν θὰ ἐλάμβανε τέλος αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.»

ΚΕΦ. Ζ'.

Τρία ἔτη εἶχον παρέλθει ἀφ' οὗτου ὁ Γεώργιος ἀνεχώρησεν ἐκ Μαγδεβούργου. Οἱ σύντροφοί του ἀκόμη τὸν ἐκάλουσαν «μικρὸν Στρατηγόν,» καὶ ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ τῆς Δεσσαυίας, ὅστις πολλὸ τὸν ἠγάπα, πολλὰκις ἀστεϊσούμενος τὸν ἐκάλεε οὕτως.

Ὁ Γεώργιος Βράουν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἐν οἷς ἡ εὐτυχία γενεᾷ εὐγνωμοσύνην, μετριοφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, ἀντὶ νὰ ἐξεγειρῇ ἀλαζονείαν. Ὑπῆρέτησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μετὰ ζήλου καὶ πιστότητος, καὶ ἀπέκτησεν οὕτω τὴν εὐνοίαν τῶν ἀνωτέρων του. Ὅτε δὲ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῷ εἶπε μετὰ τινα συμπλοκῆν: «Βράουν ἐξετέλεσας τὸ καθήκον σου» ὁ Γεώργιος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀρκετὰ ἀνταμείφθεντα διὰ τοὺς κόπους του.

Κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη συχνὰ ἐλάμβανεν εἰδήσεις παρὰ τῶν γονέων του. Τὰ κυριώτερα νέα ἐκ Μαγδεβούργου ἦσαν περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Οὐτρεχτ, ὅστις εἶχε χάσει πολλὴν πελατεῖαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦρον εἰς τὰς αὐτὰς ὀλβίας περιστάσεις ὡς πρότερον. Ὁ υἱὸς του Γκόττλῆβ τῷ εἶχε κάμει πολλὴν ταραχὴν, ἐγένετο οἰνοπότης καὶ χαρτοπαίκτης, ζηλεύων δὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Γεωργίου εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Μαγδεβούργου νὰ ἀκάμῃ τὴν τύχην του, ὡς εἶπεν ὁ πατὴρ του· ἀλλ' οὐδὲν περαιτέρω ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ οἱ γείτονες.

Ὁ πρῶτος Σιλεσιανὸς πόλεμος ἐτελείωσε τὸ 1742, διὰ τῆς εἰρήνης τῆς Βρεσλάου, διὰ τῆς ὁποίας ὀλόκληρος ἡ ἐπαρχία τῆς Σιλεσίας παρεδίδοτο εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας. Ἀλλὰ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς Σιλεσίας ἦσαν εὐνοικοὶ πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς, καὶ ὑπῆρχε φόβος μήπως οἱ Αὐστριακοὶ κηρύξωσι πάλιν τὸν πόλεμον μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ μεγά-

λην στρατιωτικὴν δύναμιν ἐν Σιλεσίᾳ ὑπὸ τὰς διατάγας τοῦ γηραιοῦ Πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Δεσσαυίας.

Ὁ λόχος τοῦ Γεωργίου ἐστάθμευεν ἐν τινὶ μικρᾷ καὶ τερπνῇ κώμῃ. Οἱ πολῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ, ἦσαν καλῶς διατεθειμένοι πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἷτινες, ἐπειδὴ δὲν εἶχον καμμίαν σπουδαίαν ἀσχολίαν, πολλάκις συνῆπτον σχέσεις πρὸς αὐτοὺς καὶ προσεκαλοῦντο πότε εἰς τὸ γεῦμα, πότε εἰς περίπατον καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ὁ Γεώργιος συνφικειώθη πρὸς εὐχαρίστους ἀνθρώπους, καὶ ἡμέραν τινὰ αἰθρίαν προσεκληθὴ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ φὸν Σόββε νὰ ὑπάγωσιν εἰς τινα κῆπον, ἵνα φάγωσιν ὀπώρας κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλογῆς αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος μεταβάς ἐκεῖ διήλθε πολλὸ εὐχάριστον ὥραν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σόββε δὲν παρουσιάσθη ἀνεχώρησε πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἵνα ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πόλιν με βῆμα ταχὺ εἶδεν ἀνθρωπὸν ἐξερχόμενον αὐτῆς καὶ ἐρχόμενον εἰς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν. Οὗτος ἦτο ἐνδεδυμένος χωρικῆ ἐνδυμασίαν καὶ ἔφερε τὸν σκουφὸν του καταβιβασμένον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Καὶ ἐφαίνετο μὲν τοῦτο φυσικόν, διότι ὁ ἥλιος ἔλαμπε μέσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλὰ τοῦτο διήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου, προσέει δὲ καὶ τὸ ὕψος τοῦ βηματισμοῦ του τῷ ἀνεμίμησε τὸν Γκόττλῆβ Οὐτρεχτ. Ὁ ἀνὴρ ἐπλησίαζεν ὀλονεν, ὁ Γεώργιος τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς —ναί! ἦτο αὐτὸς ὁ Γκόττλῆβ. Ὑπόνοια διήλθε διὰ τοῦ νοὸς τοῦ Γεωργίου, καὶ σταματήσας τὸν χωρικόν, τὸν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῖον τὸ ἔργον του.

Ὁ Γκόττλῆβ προσέβλεψεν ἀστρατηγὸν τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν υἱὸν τοῦ ἄλλοτε γείτονός του· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος δὲν τον εἶχε καλέσει ὀνομαστί, προσεποιήθη ὅτι δὲν τον ἐγνώριζε καὶ προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ. Τότε ὁ Γεώργιος τὸν συνέλαθεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

«Δεν θεωρῶ ἑμαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ σοὶ δώσω ἀπάντησιν,» ἀπήντησεν ὁ Γκόττλῆβ αὐθαδῶς.

«Γκόττλῆβ, φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἤλθες ἐδῶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ,» εἶπεν ὁ Γεώργιος. «Πρὸς τί ἤλθες; Πόθεν ἤλθες;»

Ὁ Γκόττλῆβ ἔτριψε τοὺς ὀδόντας, ἔρριψε βλέμμα περίε αὐτοῦ καὶ εἶτα παρετήρησε τὸν Γεώργιον ἀπὸ κερκλῆς μέχρι ποδῶν. Ἀλλὰ πᾶσα ἔλπις ἐκφυγῆς διὰ τῆς βίας ἐξέλειπεν, ὅτε εἶδε τὸ ἐνώπιόν του ῥωμαλέον σῶμα.

«Λάθετε τὴν καλωσύνην νὰ με ἀφήσητε νὰ προχωρήσω, κύριε,» εἶπε με χλευαστικὴν εὐγένειαν· «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω εἰς συνομιλίαν μετὰ τὴν εὐγενίαν σας.»

«Ἄλλ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος με ἀπόφασιν, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, τὸν

ἔστρεψε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν.

«Μὴ βιάζεσαι τόσο πολὺ, κόριε,» εἶπεν ὁ Γκὸτ-τληθ, καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου του φάκελλον. «Ἰδοὺ τοῦτο θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς διαβατήριον. Ἄ! Ἄπο-ρεῖτε! Ἄλλὰ δύνανται καὶ ἄλλοι νὰ λάβουν καὶ μι-κράς τινας τιμὰς, ἂν καὶ οὐχὶ νὰ γείνουν Ὑπολοχαγοὶ μὲ τὸ τίποτε, ὡς ἡ εὐγενία σας!»

Τῷ ὄντι ὁ Γεώργιος-ἐθεώρησε μετὰ θαυμα-σμοῦ τὸν φάκελλον, διότι ἔφερεν ἐπιγραφὴν πρὸς τὸν Πρίγκηπα τῆς Δεσσαυίας, καὶ τὸ γράψιμον ἦτο τοῦ Λοχαγοῦ Σόδβε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΤΗΝΑ ΠΕΡΙΩΝΥΜΑ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν πα-ριστᾷ τὸν Ἐποπα ἢ «Ποῦ-πον», τὸν Μέροπα ἢ Με-λισσοφάγον, τὸν Κόκκυγα ἢ «Κοῦκον», καὶ τὴν Ἀλ-κυόνα.

Ὁ μὲν ἀνώτατος, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ κοσμεῖται διὰ λόφου, εἶναι ὠραῖον πτηνὸν, ποικιλόχρουν, ὁ λόφος του εἶναι χρυσοει-δῆς καὶ καταλήγει ἐκατέ-ρωθεν εἰς στίγματα λευ-κά. Ἡ θήλεια εἶναι μι-κροτέρα καὶ τὰ χρώματά της ὀλιγώτερον ζωηρά. Τὰς φωλεὰς των κατα-σκευάζουσιν εἰς τὰς βωγ-μὰς τῶν βράχων καὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, εἶναι δὲ πτηνὰ χρησιμώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι φονεύουσι πολλὰ ἔντομα καὶ σκωλήκια, τὰ ὁποῖα φθείρουσι τοὺς καρποὺς τῆς γῆς.

Ὁ κάτωθεν τοῦ Ἐποπος Μέροψ ὀνομάζεται καὶ Μελισσοφάγος, διότι τρέφεται τὸ περισσότερον ἐκ μελισσῶν, ἂν καὶ τρώγει καὶ ἄλλα ἔντομα, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνει πετῶν. Τὰς φωλεὰς των κτίζουσιν οἱ Με-λισσοφάγοι ἐξορύσσοντες τοὺς πορώδεις βράχους καὶ τὴν ἄμμον παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν.

Ὁ Κόκκυξ εἶναι πτηνὸν ὠμὸν καὶ ὑπερφίλαυτον· τίκει τὰ αὐγά του εἰς ξένας φωλεὰς, καὶ τὰ ἀφίνει

ἐκεῖ, ὅπως φροντίσωσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νεο-σῶν ἀφ' οὗ ἐπρασθῶσιν οἱ νέοι των κηδεμόνες, οἴ-τινες πράγματι πολλάκις υἱοθετοῦσι τοὺς νεαροὺς κόκ-κυγας καὶ τοὺς περιποιούνται καθὼς τὰ ἴδια των τέκνα. Ἄλλ' οἱ κόκκυγες καὶ μικροὶ ἀκόμη δεικνύουσι με-γάλην ἀγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργέτας των, διότι ζηλοτυποῦσι τὰ τέκνα ἐκείνων, καὶ πολλάκις τὰ ἐξω-θοῦν ἐκ τῆς φωλεᾶς, σηκώνοντες αὐτὰ ἐπὶ τῶν ὤ-μων των καὶ ρίπτοντες αὐ-τὰ ἔξω.

Ἐποψ, Μέροψ, Κόκκυξ καὶ Ἀλκυών.

Τὸ μικρὸν πτηνὸν πρὸς τὸ κάτωθεν μέρος τῆς εἰ-κόνης εἶναι ἡ Ἀλκυὼν, πτηνὸν τὸ ὁποῖον οἱ ἀρ-χαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι προε-σήμαινε καλὸν καιρὸν. Κα-τὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθο-λογίαν, τὸ πτηνὸν τοῦτο ἦτό ποτε ἄνθρωπος, θυγά-τηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Λιγιάλης, σύζυγος δὲ τοῦ Κόκκυγος, ὅστις κατεπον-τίσθη ποτε εἰς τὴν θάλασ-σαν. Ἡ σύζυγός του, Ἀλ-κυὼν ἢ τὸ ὄνομα, ἐκ τῆς λύ-πης της ἐβρίφη καὶ αὐ-τὴ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· οἱ δὲ θεοὶ μετε-μόρφωσαν ἀμφοτέρους εἰς πτηνὰ θαλάσσια, ἦτοι εἰς Ἀλκυόνας. Ἐπιστέβeto ὅτι ἔκαμνον τὰς φωλεὰς των εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θα-λάσσης, καὶ ὅτι οἱ θεοὶ πρὸς εὐκολίαν των προσέταξαν εἰς τὸ πέλαγος νὰ ἦναι ἀ-κύμαντον καὶ εἰς τοὺς ἀ-νέμους νὰ μὴ πνέωσιν ἐπὶ

ἡμέρας, καθ' ἃς πηγνύουσι τὰς καλιὰς των καὶ γεννῶσι καὶ τρέφουσι τοὺς νεοσσούς των. Ὁ Πλίνιος ἐν τῇ Φυσικῇ ἱστορίᾳ του περιγράφει τὴν φωλεὰν τῆς Ἀλκυόνος ὡς σφαιροειδῆ καὶ κοιλὴν μὲ ἀνοιγμα ἐπί-μηκες ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους, ὁμοιάζει δὲ, λέγει, τὸν σπόγγον καὶ ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδα-τος. Δὲν εἶναι ὅμως ὀρθὸν τοῦτο, διότι τὸ στρογγύ-λον ἐκεῖνο ἀντικείμενον δὲν εἶναι ἔργον οὐδενὸς πτη-νοῦ, ἀλλ' εἶδος τι ζωοφύτου, ἡ δὲ Ἀλκυὼν κατα-σκευάζει τὴν φωλεὰν της εἰς τρύπας παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὴν ἄμμον.